

Λκ 17,11-19

Ἡ θεραπεία τῶν δέκα λεπρῶν

Ἐπειδὴ ξέρω, παιδιά, πόσο πολύ σᾶς ἀρέσει τό παιχνίδι, θά ξεκινήσουμε σήμερα τό μάθημα μ' ἓνα γνωστό σας παιχνίδι, λιγάκι ἀλλαγμένο.

(Παίζουμε τό παιχνίδι «γῆ-ἀέρας-θάλασσα», ἀλλά προτείνοντας στά παιδιά μία λέξη καί ζητώντας τους νά ποῦν τήν ἀντίθετή της. Προτείνουμε λέξεις σχετικές μέ τό μάθημα ὅπως π.χ. ὑγεία (-ἀρρώστια), ἀπομακρύνομαι (-πλησιάζω), θυμᾶμαι (-ξεχνῶ), θλίψη (-χαρά), ἐνδιαφέρομαι (-ἀδιαφορῶ). Τελευταία κρατᾶμε τή λέξη ἀχαριστία. Ἄν τά παιδιά ἀπαντήσουν μέ τή λέξη «εὐχαριστία», θά τά ἐνθαρρύνουμε νά βροῦν τήν πιό κατάλληλη λέξη, «εὐγνωμοσύνη»).

Γι' αὐτή τή μεγάλη ἀρετή, τήν **εὐγνωμοσύνη**, θά σᾶς μιλήσω σήμερα, πού εἶναι τόσο μεγάλη καί θαυμαστή ὅσο καί δυσεύρετη, σάν ἓνα σπάνιο λουλούδι.

Κάποτε ὁ Χριστός μας, καθώς ἔμπαινε σ' ἓνα χωριό, ἀκούει ξαφνικά φωνές ἀντρικές, πολύ δυνατές καί σπαραχτικές. Ἀπό ποῦ ἀκούγονταν; Νά, πέρα μακριά διακρίνει δέκα ἄντρες. Δέν πλησιάζουν κοντά Του. Εἶναι **λεπροί**. Κι ὁ μωσαϊκός νόμος, ὁ νόμος πού εἶχε δώσει ὁ Μωσῆς στοὺς Ἑβραίους, ἀπαγορεύει νά πλησιάζουν

οί λεπροί τούς υγιείς.

Ἡ λέπρα ἦταν μιά φοβερή ἀρρώστια, πολύ συχνή ἐκείνη τήν ἐποχή. Γέμιζε **ὅλο τό σῶμα πληγές**, τόσο μεγάλες καί φριχτές, πού πάθαινε μόλυνση, σάπιζε σιγά-σιγά, ὥσπου ὁ λεπρός πέθαινε. **Φάρμακο δέν ὑπῆρχε** γιά τή λέπρα. Καί σάν νά μήν ἔφτανε αὐτό, ἐπειδή **ἦταν μεταδοτική ἀσθένεια**, ὅποιος ἀρρώσταινε ἀπό λέπρα ἔπρεπε ν' ἀπομονώνεται. Ἀναγκαζόταν νά μένει μακριά ἀπό τό σπίτι του κι ἀπό τούς συγγενεῖς του. Ζοῦσε μαζί μέ ἄλλους λεπρούς ἔξω ἀπό τό χωριό ἢ τήν πόλη του, χωρίς νά ἔχει ἕναν ἄνθρωπο δικό του νά τόν περιποιηθεῖ ἢ ἔστω νά τόν παρηγορήσει.

Νά γιατί οἱ δέκα δυστυχισμένοι ἄνδρες μέ τά παραμορφωμένα πρόσωπα φωνάζουν δυνατά καί σπαραξικάρδια. Ἡ φοβερή ἀρρώστια τούς ἔχει καταφάει ὅλο τό σῶμα! Ὁ πόνος τους εἶναι ἀφόρητος! Ἄκουσαν ὅμως κι ἐκεῖ στήν ἐρημιά τους γιά τόν Ἰησοῦ πού θεραπεύει ἀκόμη καί λεπρούς! Γι' αὐτό μόλις Τόν βλέπουν, μ' ὅλη τή δύναμη τῆς καρδιάς τους ζητοῦν τή βοήθειά Του. Μέ τή βραχνή, τήν ἀλλαγμένη ἀπό τήν ἀρρώστια φωνή τους, κραυγάζουν:

- Διδάσκαλε Ἰησοῦ, ἐλέησέ μας, λυπήσου μας!

Ὁ φιλόανθρωπος Ἰησοῦς, ἀκούγοντας τή θερμή καί ἐναγώνια παράκλησή τους, τούς κοιτᾷ μέ ἀγάπη καί συμπόνια καί τούς λέει:

- Πᾶτε νά δείξετε τούς ἑαυτούς σας στούς ἱερεῖς.

Δέν τούς εἶπε λόγια παρηγοριᾶς. **Τούς στέλνει στούς ἱερεῖς**. Οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων ἦταν αὐτοί πού ἐξέταζαν τούς λεπρούς. Ἄν διαπίστωναν ὅτι θεραπεύτηκαν, τούς ἔδιναν τήν ἄδεια νά ἐπιστρέψουν καί πάλι στά σπίτια τους καί νά ἐπικοινωνοῦν μέ τούς υγιείς.

Ὁ Χριστός, λοιπόν, στέλνει τούς δέκα λεπρούς στούς ἱερεῖς, γιά νά τούς δώσουν, θά λέγαμε, πιστοποιητικό υγείας. Μά αὐτοί εἶναι ἀκόμη λεπροί! Κι ὅμως, **πιστεύουν στόν Χριστό**. Φεύγουν ἀμέσως, γιά νά κάνουν αὐτό πού τούς εἶπε. Καί ἐνῶ προχωροῦν, στόν δρόμο - τί διαπιστώνουν;- οἱ πληγές τους θεραπεύτηκαν, τό σῶμα τους καθαρίστηκε ἀπό τή λέπρα!

Φανταστείτε τη χαρά τους, σάν ἔνιωσαν καί πάλι ὑγιείς, ἀπαλλαγμένοι ἀπό τίς φριχτές πληγές! Μέ φτερά στά πόδια τρέχουν στούς ἱερεῖς. Ὅλοι;

Ὅχι! Ἀνάμεσα στούς δέκα λεπρούς ὑπῆρχε καί ἓνας **Σαμαρείτης**. Θά θυμάστε ἀπό τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη ὅτι ὑπῆρχε ἔχθρα καί μίσος ἀνάμεσα στούς Ἰουδαίους καί στούς Σαμαρεῖτες. Ὁ Χριστός ὅμως δέν ἔκανε διακρίσεις ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους· ἔτσι θεράπευσε καί τόν Σαμαρείτη. Δεῖτε τώρα αὐτόν πού οἱ Ἰουδαῖοι τόν περιφρονοῦσαν, γιατί τόν θεωροῦσαν ἀλλοδαπό, ξένο! Εἶναι ὁ μόνος ἀπό τούς δέκα πού δέν τρέχει νά πάει στούς ἱερεῖς, ἀλλά **ἐπιστρέφει πάλι πίσω νά βρεῖ πρῶτα τόν Εὐεργέτη του**. Καί οἱ δέκα μέ δυνατή φωνή εἶχαν παρακαλέσει τόν Ἰησοῦ. Τώρα μόνο αὐτός ὁ ἓνας μέ δυνατή φωνή δοξάζει τόν Θεό καί, γονατιστός στά πόδια τοῦ Χριστοῦ, μέ βαθειά εὐγνωμοσύνη Τόν εὐχαριστεῖ γιά τήν εὐεργεσία Του.

Οἱ ἄλλοι ἐννιά λεπροί; Θά ἔτρεξαν ἀσφαλῶς μετά ἀπό τούς ἱερεῖς στά σπίτια τους γιά νά πανηγυρίσουν μαζί μέ τούς δικούς τους τό ἀνέλπιστο γεγονός τῆς θεραπείας τους. **Δέν σκέφτηκαν νά εὐχαριστήσουν τόν Εὐεργέτη τους**. Ἐτσι θεραπεύτηκαν ἀπό τή λέπρα τοῦ σώματος, ἔμειναν ὅμως προσβεβλημένοι ἀπό μιά ἄλλη φοβερή ἀρρώστια τῆς ψυχῆς: τήν **ἀχαριστία**. Ὁ εὐεργέτης Ἰησοῦς μέ πόνο τούς ἀναζητᾷ: «Δέν καθαρίστηκαν καί οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννιά ποῦ εἶναι; Δέν σκέφτηκαν νά γυρίσουν γιά νά δοξάσουν τόν Θεό παρά μόνο αὐτός ὁ ἀλλογενής;».

Ἀντίθετα ἀπό κείνους, ὁ Σαμαρείτης μέ τήν εὐγενική καί εὐγνώμονη καρδιά, ἐκτός ἀπό τό δῶρο τῆς ὑγείας πῆρε καί ἓνα πολυτιμότερο κι ἀκριβότερο δῶρο: **τή σωτηρία τῆς ψυχῆς**, πού ἔχει αἰώνια ἀξία.

«Σήκω», τοῦ λέει ὁ Χριστός γεμάτος στοργή, «καί πήγαινε στό καλό· ἡ πίστη σου σ' ἔσωσε».

Εὐγνωμοσύνη

Ἡ εὐγνωμοσύνη, ὅπως εἶπαμε καί στήν ἀρχή, μοιάζει μ' ἓνα **πανέμορφο λουλούδι**. Σκορπᾷ ἓνα ὑπέροχο ἄρωμα, ἀλλά δυστυχῶς εἶναι τόσο **σπάνιο**... (Κατά τήν ἐπεξεργασία ἀναρτοῦμε ἓνα λουλούδι πού ἔχει στό κέντρο τή λέξη **ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ** καί στά πέταλά του τούς εὐεργέτες μας, βλ. ἐποπτικό ὑλικό).

Σέ ποιούς ἀξίζει, παιδιά, νά προσφέρουμε τό λουλούδι τῆς εὐγνωμοσύνης;

*** Στόν Θεό:** Εἶναι ὁ μεγαλύτερος εὐεργέτης μας, σ' Αὐτόν χρωστοῦμε ὅ,τι καλό ἔχουμε! Μᾶς ἔφερε στή ζωή, μᾶς χάρισε τούς γονεῖς μας, τό φῶς μας, τήν ὑγεία μας, ὅλον αὐτόν τόν ὑπέροχο κόσμο πού μᾶς περιβάλλει, τόσα ἀγαθά! Πῶς, λοιπόν, νά μήν Τοῦ χρωστοῦμε εὐγνωμοσύνη; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἀκόμη καί στίς δύσκολες ὥρες τῆς ζωῆς του ἔλεγε μιά σύντομη ἀλλά πολύ ὁμορφη προσευχή: «Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν!». Δηλαδή: «Δόξα στόν Θεό γιά ὅλα!».

*** Στούς γονεῖς μας:** Οἱ γονεῖς μας εἶναι αὐτοί πού μᾶς ἔφεραν στή ζωή, νοιάζονται γιά μᾶς, κάνουν τόσες θυσίες· θυμηθεῖτε πόσες φορές ξαγρύπνησαν ὅταν ἤμασταν ἄρρωστοι! Γιά μᾶς κουράζονται, γιά νά μᾶς ἐξασφαλίσουν ὅλα ὅσα χρειαζόμαστε! Χαρά τους εἶναι ἡ δική μας προκοπή. Οἱ γονεῖς μας ἴσως μᾶς ὀδήγησαν κι ἐδῶ στό Κατηχητικό. Τούς ἀξίζει, λοιπόν, τό λουλούδι τῆς εὐγνωμοσύνης μας. Καί πῶς μπορούμε νά τούς τό προσφέρουμε; Λέγοντάς τους «εὐχαριστῶ» σέ διάφορες μικρές καί καθημερινές εὐκαιρίες. Κι ἀκόμη, δείχνοντας σ' αὐτούς τήν ὑπακοή καί τόν σεβασμό μας.

*** Στούς δασκάλους μας:** Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ μεγάλος αὐτός ἄνδρας τῆς ἱστορίας μας, ἔλεγε: «Στούς γονεῖς μου χρωστῶ

τό «ζήν». Στόν δάσκαλό μου ὅμως χρωστῶ τό «εὖ ζήν». Ἐνῶ ὅμως οἱ δάσκαλοί σας τόσο κουράζονται καί νοιάζονται γιά νά σᾶς μεταδώσουν τή γνώση, ὑπάρχουν παιδιά πού τούς ἀντιμιλοῦν, δέν τούς ὑπολογίζουν, δέν τούς ὑπακοῦν... Πόσο ὁμορφο θά ἦταν ἂν ἐσεῖς ἐκφράζατε τήν εὐγνωμοσύνη σας στούς δασκάλους σας! Μέ μιὰ κάρτα, μέ μιὰ ζωγραφιά, μέ μιὰ μικρή γιορτούλα, μέ τόν σεβασμό σας. Θά τούς δίνατε μεγάλη χαρά καί ἐνθάρρυνση γιά νά συνεχίσουν τό ἔργο τους!

*** Στούς ἀνθρώπους πού μᾶς μιλοῦν γιά τόν Θεό:** Οἱ ἄνθρωποι πού μᾶς μιλοῦν γιά τόν Θεό ὄχι μόνο μᾶς δείχνουν τό «εὖ ζήν», ἀλλά καί τόν δρόμο γιά τόν παράδεισο. Σ' ὅλη μας τή ζωή ἔχουμε χρέος νά θυμόμαστε τό καλό πού μᾶς ἔκαναν. Μποροῦμε νά τούς δείχνουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας παρακαλώντας τόν Θεό νά τούς φωτίζει καί νά τούς κρατᾷ κοντά Του.

*** Σέ κάθε ἄνθρωπο πού μᾶς κάνει ἕνα καλό:** Νά μήν ξεχνᾶμε νά λέμε αὐτή τήν ὁμορφη λέξη «ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!» σ' ὅποιον μᾶς βοηθᾷ, μᾶς συμπαραστέκεται, μᾶς ἐξυπηρετεῖ. Καί ὄχι ἀπλῶς νά λέμε τή λέξη «εὐχαριστῶ», ἀλλά νά δείχνουμε ἔμπρακτα τήν εὐγνωμοσύνη μας προσπαθώντας κι ἐμεῖς ν' ἀνταποδώσουμε στό καλό πού μᾶς ἔκαναν ἕνα ἄλλο καλό.

Τί ὁμορφο πού θά ἦταν νά μοιάσουμε ὅλοι στόν Σαμαρείτη πού γύρισε εὐγνώμονα καί εὐχαρίστησε τόν Χριστό γιά τήν ὑγεία πού τοῦ χάρισε! Τί ὁμορφο θά ἦταν νά χορταίναμε τόν Θεό μας μέ τίς εὐχαριστίες μας! Θά μοιάζαμε τότε καί μέ τούς ἀγγέλους Του, πού πετοῦν γύρω ἀπό τόν θρόνο Του καί Τόν δοξάζουν μέρα-νύχτα γιά τά μεγαλεῖα Του!

Τῶν ἀγγέλων τό τραγούδι,
τῆς ψυχῆς ἡ ὁμορφιά,
τό πιό ὁμορφο λουλούδι
νά φυτέψω στήν καρδιά.

Θέ νά δείχνω εὐγνωμοσύνη
καί νά λέω «εὐχαριστῶ»
γιά τήν κάθε εὐεργεσία,
νά δοξάζω τόν Θεό.

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Τό «λουλούδι τῆς εὐγνωμοσύνης».
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Θεατρικό δρώμενο μέ θέμα τήν εὐγνωμοσύνη.